

Številka: U-I-158/17-20

Datum: 2. 11. 2022

PRITRDILNO LOČENO MNENJE SODNIKA DR. MATEJA ACCETTA K ODLOČBI ŠT. U-I-158/17 Z DNE 13. 10. 2022

1. Odločbo sem lahko podprl, ne samo v izreku, temveč tudi v obrazložitvi, saj lahko bolj kot ne v celoti sledim razlogovanju v njej. Droben pridržek imam le glede tistega, kar v njej pravzaprav ni zapisano oziroma omenjeno – upoštevnosti prava EU pri presoji pričujoče pobude.

2. Pobudnice prava EU sploh ne omenjajo in pobuda ne vsebuje razlogov o domnevni neskladnosti ureditve z zahtevami prava EU. V kolikšni meri je Ustavno sodišče v primeru odsotnosti vsakršnih tovrstnih navedb ob svoji presoji vendarle dolžno pravo EU upoštevati po uradni dolžnosti, je treba ugotoviti tudi ob ustrezni opredelitvi razmerja med dolžnostjo zagotovitve učinkovitosti prava EU oziroma učinkovitega sodnega varstva pravic iz tega pravnega reda na eni strani in nacionalne procesne avtonomije držav članic na drugi strani. To je deloma lahko odvisno od ocene, ali je v vlogi podana ustrezna trditvena podlaga za upoštevnost prava EU. V takem primeru se namreč tudi na pravo EU razteza obveznost sodišča, vključno z Ustavnim sodiščem, da v mejah podane trditvene podlage samo ustrezno pravno kvalificira oziroma ovrednoti ustrezno substancirane očitke (*iura novit curia*). Po drugi strani pa se tudi z vidika zahtev evropskega prava vendarle pričakuje določena aktivnost strank, ki lahko vpliva na obseg tovrstne dolžnosti nacionalnih sodišč – Sodišče Evropske unije (SEU) je tako že štelo za pomembno, ali je stranka imela v postopku pred nacionalnim sodiščem dejansko možnost navajati razloge, ki temeljijo na pravu EU, in je poudarilo, da v takih primerih načelo učinkovitosti od nacionalnih sodišč ne terja, da po uradni dolžnosti preizkusijo tovrstne razloge, če jih stranka ni navajala.¹

---

¹ Glej denimo sodbo SEU v združenih zadevah C-222/05 do C-225/05, *Van der Weerd*, sodba z dne 7. 6. 2006, ECLI:EU:C:2007:318, 41. točka obrazložitve; potrjeno v sodbi v zadevi C-564/15, *Tibor Farkas*, sodba z dne 26. 4. 2017, ECLI:EU:C:2017:302, 32. točka obrazložitve. V določeni meri enako stališče je SEU zavzelo že v sodbi v združenih zadevah C-430/93 in C-431/93, *Van Schijndel in van Veen*, sodba z dne 14. 12. 1995, ECLI:EU:C:1995:441, 19.–22. točka obrazložitve. Da odgovor ni vedno enostaven, pa kaže tudi do določene mere drugačno sporočilo v na isti dan izdani sodbi v zadevi C-312/93, *Peterbroeck*, sodba z dne 14. 12. 1995, ECLI:EU:C:1995:437, 16.–21. točka obrazložitve.

3. V pričujoči zadevi je po moji oceni glede na navedbe pobudnic, ki so vsekakor imele možnost navajati tudi razloge prava EU, a so se omejile na zatrjevanje neskladnosti z Ustavo, v prvi vrsti s svobodno gospodarsko pobudo iz 74. člena Ustave, ustrezno, da se tudi presoja Ustavnega sodišča osredotoča na navedene razloge oziroma preverjanje skladnosti izpodbijane ureditve z Ustavo. Vendarle pa bi bilo po moji oceni tej opravljeni presoji ustrezno dodati še kratko presojo vprašanja, ali v luči okoliščin pričujoče zadeve – ob ustrezni opredelitvi podane trditvene podlage – taki sprejeti razlagi zahtev 74. člena Ustave ne nasprotuje pravo EU.

4. Po moji presoji odločba sicer ostaja v mejah presoje, ki je tudi ob upoštevanju zahtev prava EU poverjena nacionalnim sodiščem. Tudi v skladu z zahtevami prava EU so namreč dopustne določene omejitve konkurence za zasledovanje drugih pravno dopustnih ciljev, če so omejitve nujno potrebne za doseg te ciljev in ne vodijo v izključitev konkurence za znatni del notranjega trga.² To velja tudi za presojo učinkov regulacije cen, kadar ureditev ne otežuje dostopa na trg zadevnih storitev v pogojih običajne in učinkovite konkurence.³ Odločba v pričujoči zadevi ugotavlja, da izpodbijana ureditev zasleduje cilj v prevladujočem javnem interesu (glej 56. točko obrazložitve)⁴ in da iz okoliščin zadeve ne izhaja, da bi bil vstop na trg dimnikarskih storitev onemogočen ali nesorazmerno otežen (glej 61. točko obrazložitve). Kot je mogoče razbrati iz sklepnih predlogov generalnega pravobranilca v citirani zadevi C-565/08, je taka ureditev lahko še dodatno utemeljena tedaj, kadar stranke v asimetričnih razmerjih štiti pred previsokimi stroški periodično zahtevanih storitev in jim omogoča vnaprejšnjo seznanjenost s ceno storitev.⁵

5. Glede na navedeno sem lahko odločbo ob upoštevanju vsebine pobude podprl tudi v luči zahtev prava EU – bi pa sam ta korak razlogovanja z omembo vidika prava EU vsaj na kratko vključil v njeno obrazložitev.

dr. Matej Accetto
Sodnik

---

² Tako že sodba SEU v zadevi 26/76, *Metro SB-Großmärkte GmbH & Co. KG proti Komisiji*, sodba z dne 25. 10. 1977, ECLI:EU:C:1977:167, 21. točka obrazložitve

³ Glej sodbo SEU v zadevi C-565/08, *Komisija proti Italiji*, sodba z dne 29. 3. 2011, ECLI:EU:C:2011:188, 53. in 54. točka obrazložitve.

⁴ V tem oziru je pričujoča zadeva drugačna od presoje nacionalno določene obvezne tarife za storitve načrtovanja arhitektov in inženirjev, o kateri je SEU razsodilo s sodbo v zadevi C-377/17, *Komisija proti Nemčiji*, sodba z dne 4. 7. 2019, ECLI:EU:C:2019:562, 95. točka obrazložitve, pri kateri so bili zasledovani cilji izpodbijane ureditve bolj oddaljeni od vprašanja doseganja ravni prevladujočega javnega interesa.

⁵ Glej sklepnne predloge pravobranilca Mazáka v zadevi C-565/08, ECLI:EU:C:2010:403, 34. točka obrazložitve sklepnih predlogov. Podobno tudi SEU v sodbi v zadevi C-377/17, *Komisija proti Nemčiji*, 94. točka obrazložitve, čeprav tam ob upoštevanju konkretnih okoliščin presojane zadeve z drugačno končno odločitvijo SEU.